

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 16Csp/78/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119317857
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Drimák
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2021:6119317857.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov samosudcom JUDr. Michalom Drimákom PhD. v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31575951, proti žalovanému: N. N., M.. X.X.XXXX, Q. F. XXXX/XX, XXX XX U., o zaplatenie 857,67 eur s prísl. takto

rozhodol:

I. Súd žalobu zamietá.

II. Žalobca nemá právo na náhradu trov konania a žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca žalobou doručeníu tunajšiemu súdu dňa 27.4.2020 uplatnil proti žalovanému nárok na zaplatenie sumy 857,67 eura s príslušenstvom. Uplatnený nárok odôvodnil tým, že žalobca a žalovaný uzatvorili spolu dňa 2.10.2013 úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému celkovú sumu úveru vo výške 5.000 eur. Úver mal žalovaný splatiť do 25.9.2019. Po vyčerpaní úveru žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti a preto žalobca dňa 30.5.2019 úver zosplatnil. Celkový dlh žalovaného ku dňu podania návrhu predstavuje sumu 857,67 eura s prísl. (istina 818,05 eur, úroky 36,80 eur a úroky z omeškania 2,82 eur).

2. Vo veci bol Okresným súdom Banská Bystrica dňa 15.7.2019 pod sp. zn. 21 Up 793/2019 vydaný platobný rozkaz, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 857,67 eur s prísl. ako aj nahradiť trovy konania, pričom tento platobný rozkaz sa žalovanému nepodarilo doručiť.

3. Žalovaný sa k žalobe nevyjadril.

4. Podľa § 297 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len Cs.p.) súd na prejednanie sporu nariadi pojednávanie. Pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1 000 eur.

5. Nakoľko aj hodnota sporu neprevyšuje 1.000 Eur a je splnená aj podmienka jednoduchého právneho posúdenia veci v zmysle § 297 písm. b) CSP, súd vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania.

6. Podľa § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

7. V tomto prípade žalovaný nepoprel skutkové tvrdenia uvedené v žalobe. To znamená, že platí fikcia o ich nespornosti a nakoľko aj hodnota sporu neprevyšuje 1.000 Eur a je splnená aj podmienka

jednoduchého právneho posúdenia veci v zmysle § 297 písm. b/ CSP, súd vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania.

8. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie a dňa 10.12.2020 vyhlásil pod č. k. 16 Csp 78/2020-67 rozsudok, ktorým žalobu zamietol a vyslovil, že žalobca nemá právo na náhradu trov konania a žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva.

9. Proti uvedenému rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca. Poukázal na § 149 až § 154 s tým, že porušenie povinnosti tvrdenia, zakotvenej v ust. § 150 CSP pre obidve strany sporu sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorá má za následok procesnú sankciu vo forme nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany alebo neúčinnosti nekvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany. Z obsahu napadnutého rozsudku vyplýva, že tvrdenia žalobcu čo do vzniku právneho vzťahu a výšky dlhu žalovaný žiadnym spôsobom nepoprel. Preto konštatovanie súdu, že diskutabilná je rozhodcovská doložka a že zmluva neobsahuje všetky náležitosti, nemá oporu v zistenom skutkovom stave, založenom na základe prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany. Ak súd prvej inštancie považoval za potrebné ďalšie skutkové tvrdenia, na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností, podľa § 150 ods. 2 CSP mohol o to strany, vrátane žalobcu, požiadať. Tiež uviedol, že ak súd vydá platobný rozkaz, po jeho zrušení napriek nenapadnutiu nároku žalovaným žalobu zamietne bez toho, aby umožnil stranám adekvátne reagovať na zmenu svojho stanoviska ohľadne uplatneného nároku, ide o prekvapivé rozhodnutie.

10. Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 15.7.2021 č. k. 19 CoCsp 11/2021 zrušil vyššie uvedený rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie nedostatočne špecifikoval, pre ktoré zákonom predpísané chýbajúce náležitosti zmluvy ju považoval za bezúročnú a bezpoplatkovú. Rovnako z obsahu spisu nie je možné overiť, či pri uzatváraní Zmluvy sa dodávateľ dostatočne venoval zisteniu bonity žalovaného. Ak mal prvoinštančný súd pochybnosti o oprávnenosti nároku žalobcu, a keď sa nestotožnil a jeho názormi uvedenými v návrhu, mal žalobcovi poskytnúť priestor na ozrejenie zásadných otázok, rozhodných pre jeho závery.

11. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením obsahu celého spisu a zistil tento skutkový stav:

12. Žalobca a žalovaný uzatvorili dňa 2.10.2013 úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému celkovú sumu úveru vo výške 5.000 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 72 pravidelných mesačných splátkach vo výške 108,50 eur, pri RPMN 19,79 %, ročnej úrokovej sadzbe 15,90 % a priemernej hodnote RPMN 18,84 %. Celková čiastka tak predstavovala 8.062 Eur. Ako termín konečnej splatnosti je uvedené 25.9.2019. Poplatok za poskytnutie úveru bol vo výške 250 eur.

13. Podľa prehľadu splátok a úhrad (č. l. 12 a nasl.) žalovaný z tejto pôžičky spolu uhradil 6.952,53 eur (započítané na istinu 4.181,95 eur, na úrok 2.770,58 eur).

14. Listom zo dňa 27.3.2019 žalobca vyzval žalovaného k úhrade nedoplatku vo výške 238,89 eur a žiadal ho zaplatiť najneskôr do 1.4.2019.

15. Listom zo dňa 30.5.2019 žalobca oznámil žalovanému, že rozhodol o predčasnej splatnosti celého úveru ku dňu 30.5.2019 a vyzval žalovaného na predčasné splatenie úveru s tým, že jeho dlh predstavuje sumu 917,67 eur.

16. Z vyjadrenia žalobcu zo dňa 18.8.2021 vo vzťahu k skúmaniu bonity žalovaného žalobca uviedol, že na posúdenie bonity klienta sa dopytoval v spoločnom registri bankových informácií a zároveň vychádzal z kreditných a debetných obrátov na bežnom účte žalovaného, ktorý pre neho banka viedla už od roku 2005, pričom žalovanému bol predschránený limit úveru.

17. Na základe vyššie zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie právne uzatvára:

18. Podľa § 52 ods. 1,2,3,4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia Zmluvy (ďalej len ako „OZ“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj

všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

19. Podľa § 53 ods.1 OZ, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

20. Podľa § 53 ods.5 OZ, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

21. Podľa § 54 ods.1, 2 OZ, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

22. Špeciálna úprava spotrebiteľského úveru je obsiahnutá v zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia Zmluvy (ďalej len ako „ZoSÚ“). Tento zákon v § 1 ods. 2 definuje spotrebiteľský úver, ako dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.. Podľa § 2 písm. d/ tohto zákona zmluvou o spotrebiteľskom úvere je zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

23. Podľa § 9 ods. 1 ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

24. Podľa § 3 ods.1 OZ, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

25. Podľa § 41 OZ ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplyva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu.

26. Posudzovaný právny vzťah strán je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou, konkrétne ide o spotrebiteľský úver. Právny predchodca žalobcu bol od uzavretia zmluvy v postavení dodávateľa a žalovaný v postavení spotrebiteľa, preto uvedený právny vzťah je v režime spotrebiteľského práva. Právny vzťah strán súd posúdil podľa noriem spotrebiteľského práva, a to podľa osobitného právneho predpisu zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy a všeobecného právneho predpisu Občianskeho zákonníka.

27. Za hlavný predmet plnenia v zmysle európskej judikatúry sa považujú podmienky, ktoré upravujú základné plnenia zmluvy a ktoré ju ako také charakterizujú (napr. rozsudok SAIA d AHORROSY MONTE D PIEDAT D MADRID, EU: S: 2010:309, bod 34).

28. Poplatok vo výške 250 eur, ktorý je poplatkom „za poskytnutie úveru“, rozhodne nie je základným plnením úverovej zmluvy a teda nepredstavuje jej hlavný predmet plnenia.

29. Druhý prípad vylúčenia súdnej kontroly nie je samotná cena, ale primeranosť ceny na jednej strane a tovaru a služieb na druhej strane ako protiplnenie (napr. Rozsudok C-26/13 zo dňa 30.4.2014 vo veci

J. B., W. B. D. proti OTK Jelzalobank Zrt, bod 54). Podmienky, týkajúce sa protihodnoty, ktorú dlhuje spotrebiteľ veriteľovi alebo ktorá má vplyv na skutočnú cenu, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť veriteľovi, teda v zásade nepatria do tejto druhej kategórie podmienok vylučujúcich súdnu kontrolu s výnimkou otázky, či je výška protihodnoty alebo cena, ktorá je dohodnutá v zmluve primeraná službe veriteľa (rozsudok C-143/13 zo dňa 26.2.2015 vo veci Q. L., I. G. L. proti SC Volksbank Romania SA, bod 55, 56).

30. V danom prípade súd neposudzoval cenu ako jej primeranosť k dodanej službe, ale celú dohodu o cene/poplatku za poskytnutie úveru, ktorá spočíva v tom, že spotrebiteľ má platiť za niečo, čo mu nie je dodané (tzv. teória skutočného plnenia). Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí sp. zn. 18Co 109/2011 uviedol, že za neprijateľnú zmluvnú podmienku považuje aj zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži záujmom dodávateľa. Súd dodáva, že celá zmluva sa považuje komplexne, teda nielen výška stanoveného poplatku, čo len potvrdzuje záver o neprijateľnosti celej tejto zmluvnej podmienky.

31. Napokon diskutabilná je z pohľadu spotrebiteľského práva aj rozhodcovská doložka v bode 5.5 predmetnej úverovej zmluvy, z ktorej vyplýva, že ak klient (dlžník) nezaškrtnie tam vyznačené políčko s nesúhlasom, banka neodvolateľne navrhuje, aby prípadné spory z tohto obchodu boli rozhodnuté Stálym rozhodcovským súdom Slovenskej bankovej asociácie, čo súd považuje za z pohľadu spotrebiteľského práva za neakceptovateľné.

32. Súd prvej inštancie súc viazaný právnym názorom odvolacieho súdu sa následne zaoberal aj skúmaním bonity zo strany žalobcu smerom k žalovanému.

33. Podľa § 7 ods.1 zákona č. 129/2010 Z. z. veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

34. Podľa § 11 ods.2 zákona č. 129/2010 Z. z. ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20130610.html>>, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20130610.html>> sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20130610.html>> sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

35. Poskytovanie bankových služieb je predmetom podnikateľskej činnosti žalobcu, pričom zo zmluvy nevyplýva, že by žalovaný pri uzatváraní zmluvy jednal v rámci predmetu svojej podnikateľskej alebo inej obchodnej činnosti, zamestnania alebo povolania.

36. Cieľom § 7 ako aj § 11 ods.2 zákona č. 129/2010 Z. z. je, že veriteľ je pri posúdení úverovej schopnosti klienta povinný brať na zreteľ ako existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy a výdavky, tak i skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať (napr. predpokladaný príjem z prejednávaneho dedičského konania, predaja nehnuteľnosti, poistného plnenia a pod.).

37. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúca. Nejde však pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napr. možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobu ochorenie a pod.

38. Z uvedeného je zrejmé, že cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z textu zákona o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám

a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom (a samozrejme ním aj preukázaných), tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať.

39. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezbavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (t.j. konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrené deti). Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

40. Podľa NSS ČR sp. zn. 1 As 30/2015 - Dle kasačního soudu je třeba uvedené závěry krajského soudu chápat ve vzájemné souvislosti tak, že součástí odborné péče při posouzení úvěruschopnosti spotřebitele je také posouzení rozhodujících listin a vynaložení patřičného úsilí, podloženého odborností a profesionalitou, aby byly zjištěny všechny potřebné skutečnosti v nezbytném rozsahu. Proto je nutno dovodit také požadavek na doložení tvrzení dlužníka o jeho majetkových poměrech. Samotné ničím nedoložené prohlášení spotřebitele nemůže vést k řádnému prověření jeho schopnosti splácet úvěr, neboť se dle slov krajského soudu jedná o situace, kdy by osoba jednající s odbornou péčí měla a mohla mít pochybnosti o pravdivosti tvrzených skutečností. Smyslem zakotvení povinnosti poskytovatelů spotřebitelských úvěrů posuzovat úvěruschopnost spotřebitele (§ 9 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru) je především ochrana spotřebitelů před rizikovými úvěry a dále řešení problému rostoucího zadluženosti domácností (viz důvodová zpráva k zákonu o spotřebitelském úvěru). Povinnost věřitele posoudit před uzavřením smlouvy bonitu spotřebitele představuje pro spotřebitele i určitou záruku, že věřitel bude při poskytování úvěru postupovat tak, aby jej do určité míry chránil před neschopností splácet. Primárním chráněným zájmem je zde ochrana spotřebitele před neodpovědným poskytnutím úvěru, které by vedlo k jeho insolvenční se všemi negativními následky, a to jak ekonomickými v podobě ztráty majetku, tak společenskými v podobě společenské stigmatizace (viz Wachtlová, L., Slanina, J.: Zákon o spotřebitelském úvěru. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2011, s. 99).

41. Keďže žalobca zákonom predpísaným spôsobom (§ 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.) nepreukázal skúmanie bonity žalovaného, je poskytnutý úver bez úrokov a bez poplatkov. Je nutné tiež uviesť, že žalobcom predložené vyjadrenie o skúmanie bonity žalovaného je len všeobecné, bez reálneho zaoberania sa dobou, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver (v danom prípade 6 rokov), výškou spotrebiteľského úveru (5.000 eur), analýzy spotrebiteľovho osobného/domáceho rozpočtu a to ako na strane príjmov, tak na strane výdavkov so zohľadnením tiež účelu spotrebiteľského úveru. Zo samotných pohybov, finančných transakcií, na účte klienta - žalovaného nemožno spoľahlivo vyhodnotiť jeho reálnu finančnú situáciu relevantnú pre posúdenie jeho bonity.

42. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný čerpal úver vo výške 5.000 eur a poukázal úhrady celkovo vo výške 6.952,53 eur, súd preto žalobu vzhľadom na vyššie odôvodnenú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru zamietol.

43. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

44. Podľa § 255 ods. 2 C.s.p., ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

45. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti

strane, ktorá vo veci úspech nemala. Žalobca nebol v konaní úspešný, preto nemá nárok na náhradu trov konania a úspešnému žalovanému žiadne trovy konania nevznikli, preto mu súd ich náhradu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom po nadobudnutí jeho vykonateľnosti dobrovoľne splnená, je možné podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.